ENDERROCK
LA MÚSICA DE LA TEVA GENERACIÓ

Enderrock | Helena Martín | Actualitzat el 11/02/2020 a les 15:00

Magalí Sare i Sebastià Gris: «Qualsevol música que per un segon no ens deixi indiferents, ens ajuda a estar més desperts»

El duet presentarà en directe el nou disc el 20 de març en el marc del Barnasants

Magalí Sare i Sebastià Gris | Juan Miguel Morales

Si un dia et vas estar de tastar un plat de menjar perquè semblava massa estrany, torna de nou al restaurant i demana'n una ració doble. Si creus que la música clàssica no va amb tu, escolta *A Boy & a Girl* (Segell Microscopi, 2020), un disc fet entre tempestes i laments per la cantant barcelonina **Magalí Sare** i el guitarrista manacorí **Sebastià Gris**. El duet revesteix peces clàssiques de **Franz Schubert** i **Eric Whitacre** per posar-les al costat de cançons tradicionals mallorquines i portar-les ben lluny, cap al terreny de la cançó del segle XXI.

Veniu de terrenys tan llunyans com la clàssica i el rock, però us heu trobat fent jazz.
Magalí Sare (veu): Jo vinc del clàssic, he cantat tota la vida en corals i he tocat la flauta travessera i el piano. He estat una nena de Conservatori total. Em van bastar dos anys per adonar-me que la flauta no em funcionava, i em vaig preparar per estudiar jazz, d'on va sorgir el primer disc, *Cançons d'amor i dimonis* (autoeditat, 2018). Pel mig vam guanyar l'*Oh Happy Day* de TV3 amb el **Quartet Mèlt** i he cantat amb **Clara Peya**, al disc *Estómac* (Satélite K, 2018), i també estic amb

el contrabaixista **Manel Fortià**.

Sebastià Gris (guitarra): Dels 14 als 18 anys vaig tocar rock'n'roll i blues en bandes locals de Manacor, i durant un any vaig viure a Anglaterra fent de cambrer i tocant pel carrer. Després vaig començar a estudiar jazz i música moderna al Conservatori del Liceu, on vaig conèixer la **Magalí**. Però també he practicat des de guitarra sola fins a big band. En el nostre gremi del jazz toquem tots entre tots. El cos te demana tocar amb tothom que puguis i sempre que puguis, no es pot viure d'un sol projecte. De tant en tant hi ha alguna cosa que floreix per sobre les altres, i en aquest cas ha estat aquest duet que mos ha obert les portes més enllà del circuit tancat de Barcelona.

La confecció del disc com a duet s'ha fet de manera orgànica?
S.G: Sí, i sense pretensions. Ella estava amb els seus projectes i jo li vaig proposar de fer un disc per constatar que entre tots dos havíem fet molta feina. De fet, si el disc es gravava i quedava en un calaix hauria quedat igual de tranquil. Però al final s'ha fet molt més gran del que esperàvem.

Com heu fusionat les vostres dues maneres d'entendre la música?
M.S: El jazz ens uneix, i és una manera d'entendre i viure la música que ens permet jugar. En **Sebastià** va fer la feinada d'adaptar amb la guitarra les cançons originals per a piano i veu lírica que volia interpretar. Vam experimentar la fusió als assajos, perquè li explicava com sentia el fraseig de la música clàssica i ell com encaixar-ho amb la guitarra. Quan fas experiments en què barreges la música clàssica i la moderna, com per exemple amb l'electrònica, poden sorgir molts dilemes. S'ha d'anar alerta perquè si no pot resultar-ne una música molt estranya.

Quins són els perills que heu afrontat?
M.S: Hem entès el disc com a obra d'art conjunta. Quan vam acudir al productor David Soler vam tocar davant d'ell les cançons que teníem i ens va dir: "Voleu fer una obra d'art amb un discurs unitari, o un poti-poti?". El conjunt del treball és com un trencandís en el qual hem posat en contacte un compositor francès contemporani de principi de segle, **Francis Poulenc**, amb una cançó tradicional mallorquina. En aquest àlbum hem agafat melodies molt pures i les hem revestit per portar-les lluny dels seus orígens.

S.G: La música és la nostra matèria primera. Som en un punt del temps en què tenim moltes eines per jugar i infinitat de plataformes per demostrar que el que ens agrada és jugar a fer música... És genial!

Magalí Sare i Sebastià Gris Foto: Juan Miguel Morales

De Franz Schubert a la música d'arrel? La vostra música no és mainstream, però la connexió amb el públic és molt positiva!
S.G: Volem fer una crida als corrents del mainstream, perquè qualsevol música que per un segon no ens deixi indiferents o que ens tregui del nostre espai de confort ens ajudarà a estar més desperts, a abraçar i abastar coses que no estem acostumats a consumir. De la mateixa manera que quan provem un menjar nou, amb la música ens hauríem de deixar sorprendre.

M.S: La música és lliure. Amb les obres clàssiques he après que s'han d'interpretar d'una manera concreta i que si surts d'aquest marc ?no ho fas bé'. Per això hi ha tanta por de cometre un error. Nosaltres, en canvi, reinvindiquem que qualsevol música escrita pot ser interpretada lliurement sense que això signifiqui una falta de respecte per al compositor. A més, volem acostar el repertori clàssic a tothom. Al nostre disc només hi ha cançons, encara que siguin música de cambra o una peça tradicional de la qual no es coneix ni l'autor. El gènere de la cançó sempre existirà!

Voleu portar la clàssica a oïdes que no estan habituades a escoltar-la?
M.S: Exacte! **Rosalia** ha acostat la música flamenca a les masses, i jo mateixa escolto ara molt més flamenc que abans. Segur que hi haurà algú que s'animarà a descobrir els compositors clàssics i contemporanis que hem adaptat al nostre disc.

S.G: Potser fins i tot hi haurà qui descobrirà que hi ha música tradicional de la nostra terra a la qual ningú està fa el cas que es mereix. No esperis que t'ho diguin!

Estem poc avesats a experimentar en l'àmbit de la música?
S.G: Sí, però aquesta mateixa falta de risc i experimentació en la música també hi és en la literatura, o en els viatges, la roba que comprem, en les mateixes converses? A tots ens costa sortir de l'espai al qual ens hem acostumat a viure.

M.S: És el fet mateix que passa quan es fan diferències entre estils de música i es promouen festivals de jazz, de pop, de rock, de folk o d'electrònica? Amb totes aquestes separacions estem segmentant el públic i ens estem perdent moltes coses interessants.

Publicar un disc és una bona manera de deixar un llegat. Després de tanta feina, ho veieu com un comiat a la temporada que heu passat junts fent música?
S.G: És un punt i a part, alguna cosa que separa el predisc del postdisc. És una manera simbòlica de dir "Hem arribat fins aquí".

M.S: No necessàriament és un comiat, és un ?clec'. Els pensaments i els sentiments van per bandes diferents, i de cop un dia penses: "Mira el que hem fet!". Quina il·lusió tenir un disc! Treballes en un projecte musical, no penses que vas a tope i, de sobte, veus que s'ha fet realitat un somni. Quan vaig escoltar acabat el tema "A Boy and a Girl", després que David Soler me'l va passar produït i mesclat, vaig començar a plorar i no hi havia manera de tallar l'aixeta. Vaig veure tota la música que he après, com ha arribat a créixer.

Però vosaltres feu música constantment. Per què un disc físic?
M.S: El disc físic és com una altra dimensió. Gravar un disc t'aporta moltes coses que no et dona un directe, i passa el mateix a la inversa. A l'estudi pots planejar, manipular... és una manera de fer música molt calmadament, a llarg termini. Un disc té molta cosa viva del que va passar a l'estudi. Al tema "Vou veri-vou", per exemple, mentre gravàvem es va posar a ploure. El tècnic va sortir a enregistrar la tempesta fora de l'estudi, que era una casa on se sentia tot, mentre nosaltres tocàvem. La pluja s'escolava per tot arreu, i vam pensar... per què anar-hi en contra? Durant el tema sona una tempesta que és la mateixa que sentíem en temps real.

S.G: El directe té un sentit efímer. Jo abans gravava tots els concerts que feia i després me'ls escoltava, per aquesta necessitat de perpetuar un sentiment. D'ençà que tenim el disc no he gravat ni un bolo, ni m'interessa, perquè veig que són dues coses diferents. El punt efímer fa especial un concert, és el que fa que t'aixequis de la cadira per anar-hi i que valgui la pena comprar una entrada.

Heu pensat en el futur com a duet?
S.G: Primer de tot hem de donar gràcies a haver-nos conegut, haver pogut fer música junts i que d'aquí n'hagin sortit coses molt boniques, com poder viatjar per la península i per Europa. A més, hem guanyat el premi del festival Suns Europe 2019, un concurs de música en llengües minoritàries que se celebra a la ciutat italiana d'Udine, o el primer premi estatal de jazz 2019 de Juventudes Musicales de España. A partir d'aquí, no puc lluitar amb el vessant individual de **Magalí Sare**, que té la seva trajectòria i la intenció de fer el que vol, igual que jo. Però el que ningú mos llevarà mai és que hem trobat aquest punt mig en la nostra vida.

M.S: Ara he gravat un disc amb **Sebastià Gris**, el mes de maig en presentaré un altre amb **Manel Fortià**, i més endavant vull treure el meu segon treball en solitari, amb les meves pròpies cançons. Amb **Clara Peya** estic segura que farem més coses. Tinc la tranquil·litat de saber que en **Sebastià** és a prop i que sempre hi serà. Estem molt units, tot i que cadascú fa la seva. Pots comptar que cadascú farà el seu camí i que ens ajuntarem quan ens vingui de gust.